

Una dona pionera i dedicada al comerç

M. Àngels Rabassa Comerciant de Premià

La coneixem com la M. Àngels de Can Quim o de l'estanc, un establiment comercial que va molt més enllà de ser una botiga i que forma part de la història de Premià de Dalt. És una gran comunicadora i es posa tothom a la butxaca combinant un somriure d'orella a orella amb mil i una anècdotes i coneixements del poble i de la seva professió.

Quins van ser els inicis de Can Quim?

El meu pare era d'Argentona, mentre que la meua mare eren quatre germanes de Cabriels amb comerç. Ella als 15 anys va venir de dependenta a l'estanc de Can Quim, propietat d'una parella i la seva filla, Teresa. Doncs bé, els pares van morir i la filla, anys després, va caure malalta i també es va morir. La sorpresa de la meua mare va ser que la Teresa li va deixar d'herència l'estanc i la casa. Ma mare es va casar a Barcelona, però van venir aquí i el meu pare, que era cisteller, va aprendre l'ofici de matar el porc i fer l'embotit. Perquè llavors a Can Quim es feia carbó, venien llet, porc, tabac...

Com recordes arribar a la botiga?

Nosaltres som tres germanes, la M. Teresa, la Roser i jo. La M. Teresa va seguir un parell d'anys a la botiga ja de casada, però va marxar. Jo vaig començar a la parada del mercat que ja tenien a

casa des de feia anys. Vaig agafar molta empenta, i el pare va veure que no em podia seguir i em va dir: "M. Àngels, jo no et puc seguir el ritme així que ho has d'agafar tu". I així va ser, vaig agafar la botiga i l'estanc.

Has estat una persona certament pionera, per exemple, en els càterings. Com se't va ocórrer?

Mai ningú s'ho havia plantejat i a Premià de Dalt ja en teníem! Primer vaig començar a fer macarrons dissabtes i diumenges i recordo ma mare que em deia: "Però qui vols que et compri macarrons?". Doncs en venia! Les meves filles es feien grans i com que no tiraven massa en els estudis se'm va acudir fer menjar per a les escoles.

I així va començar la vostra trajectòria com a empresa de càtering?

En aquells temps, a l'Ajuntament hi havia la M. Glòria Colomer, i davant aquesta idea meua em va dir que si ho feia havia de ser seriosament. Em va acompanyar a Salut, a la Generalitat de Catalunya, i vaig començar amb cassoles i tapadores grosses a dur el menjar a les escoles. Primer amb les meves dues filles repartíem el dinar a infants de Barcelona, ja que els seus pares treballaven fora i els teníem fixos.

I a poc a poc, us vau especialitzar?

Sí, tot va anar creixent. Un dia va venir Sanitat i ens va dir que calia cuina central, acer inoxidable... em vaig embarcar amb unes obres molt importants a casa. Tant, que fins i tot en Josep Font em va dir: "Jo de tu ho deixaria

perquè no te'n sortiràs...". Jo, tossuda, vaig dir que ho havia començat i que ho volia acabar. I així va ser. Imagineu-vos la dimensió de les obres que vam passar de fer menjar per a 35 a fer-ho per a 50, 100, 150... Avui les meves filles treballen amb 800 menús diaris i dues furgonetes!

Quina ha estat la clau de l'èxit de Can Quim?

El que ha funcionat de l'obrador és el boca-orella, perquè mai n'hem fet publicitat. Ens truquen de colònies d'estiu... estem avalats pels laboratoris Calitec, que ens fan inspeccions de tot per evitar qualsevol infecció. Com veieu, el que va començar com una botiga amb una mica de tot avui és un servei de càtering professionalitzat per a escoles, colònies d'estiu i per a l'Espai Respir, el centre de dia de Premià de Dalt. Com a botiga només queda l'estanc, que avui porta el meu net, en Xavier.

Tot i que has treballat moltes hores, has sabut gaudir de la vida?

He estat molt feliç de llevar-me ben d'hora, arreglar-me, posar-me un davantal ben bonic i emmidonat i anar cap al mercat. Sempre m'ha agradat estar al dia, quan alguna cosa passava de moda, ràpidament a canviar-la a la xarcuteria. He gaudit molt d'aquesta feina, des dels 11 anys darrere un taulell. Potser si hagués de canviar alguna cosa, només seria implicar més el meu home, en Vicenç, en els papers, factures, proveïdors... I us he de dir una cosa: sense les meves dues filles, l'Assun i la Guini, hauria estat impossible tot el que hem fet!